

fölm eht nelli fanna anduma; igga fanna alla pannen 15 munna, sas' siis kui mönni nurja münn ja mäddä munnaaks jäda, ~~igga~~ poega kafsteistkümmend audub igga fanna kui wälja. Tibbu, tibbu, tibbu! oh neid fanna poegi, mis mul siis on! Qui poiad suuremals kaswawad, wiin ma muist miiia, liategi need noored sulged. Paar head kusse jättan kio fanna meeble heaks. Siis ostan ma enneselle ühhe hanne, se akkab ka muninemaja audub poegi wälja; nendest saan ma sulgi ja raswa ja jälle, kui suureks kaswawad, munne ja poegi. Muist ma müün ärra, ja wöin ta wahhest išiaga-fanna ja hanne munne sitia, ja fanna eht hanne lihha suppi feeta. Qui ma siis saan rohlemi rahha forjanud, ostan ma ühhe lamba, mitte musta, waid ühhe illusa walge. Willade eest saan ma rahha, ja talled, kui Jummal siggidužt annab, kaswatan ma ülles. Seddawiisi maea piddades, kaswab mulle üks weike karri, mis mulle suurt kassu toob. Willu saan ma kui omma ennese ja müüma tarvis; issa wöib siis fallewid tudduda ja minna tuiun kusse ja felituid süggiseks ärramüüa. Peale sedda ostan ma ühhe emmisje, se toob mulle fewadels mitto pörjast; siis saan ma talwets lihha ja worsti ja fälli. Keila laadast ostan ma ühhe lehma, ühhe hea piima lehma, sedda tahhan ma hästi turgutada, et ta veel rohkem piima annab. Siis on meil leiwa förwane maeas, ja jäab fa

veel ülle wöid termus peksta. Nenda fossub meie rillus. Mis meil siis keik on? Kannad ja fanna munne, hanned ja hanne munne, fulge, tiivasid, hanne ja fanna raswa, lambaid, willu, lampa lihha, siggu ja sea pörjaid, worstii ja fällti, lehmi ja piima, wöid, ja tulleb aeg, ta üks veike wassikas. Wassikas fossub paari aasta pärast mullitaks, mullitaks wannaks lehmots, kes jälle piima annab. Rats lehma, ja lambad, hanned, sead ja pörjad, need keik toowad kui nenda paljo tullu, et ma ühhe hobboje wöin osta. Ei ma siis ennam jalla liina lähhe, waid föites forw-wanfrega. Agga mis ma selle fönnituga teen? Kuhhu ma sedda pannen? Ma tean kui, mis ma fönnituga teen: ma ostan ühhe tallo kohha, ja kui mul rahha peaks puduma, siis pallun möisa Herrad, et temma mulle Rahha-laeno-kassast mönni sadda rubla laenuks murretseb. Siis ma lassan ühhe launi suure maea üllesehhitada, mitte suitsuse toaga, ei, liina modi, forstnaga et suits tuppa ei tulle. Rats paari härgi on pöllu tööle ta tarvis ja veel rohkem lehmi ja lambaid ja siggu; keik sedda ostan ma veel ja siis — siis lähen ma mehhele. Tedda ma siis pean wöitma? Tedda? Temma on kui üks illus priste noor mees, agga ta on vägga otsetöhhene ja ei möista Saksa keelt räfida. Minno mees peab agga Saksa keelt räfima, muido ma tedda ei wöitka.